

[Poul Sørensen.]

til, i finansudvalget og måske også andre udvalg, så er det rimeligt og rigtigt, at vi skal møde og bidrage til arbejdet, men et møde i det nævnte udvalg den 27. juni svarer i hvert fald ikke meget til at lette arbejdsgangen.

Men jeg var glad for en anden ting, som den højtærede statsminister fremkom med, idet han sagde, at regeringen er klar over, at der stadig er mulighed for at forbedre arbejdsgangen her i tinget og dermed også hjælpe oppositionen til at kunne virke efter sin hensigt. Spørgsmålet er nu selvfølgelig: er det talemåder, eller er der en realitet bag det? Jeg håber det sidste.

Jeg har på et vist tidspunkt ved en anden sags behandling, hvor statsministeren ikke var til stede, rettet det spørgsmål til den højtærede statsminister, med hvilken begrundelse han har trukket et tilsagn tilbage til mig om, at oppositionspartierne atter skulle have formandspladser, trukket det tilbage uden at gøre oppositionspartierne opmærksom på det. Det høje ting vil vide, at der i adskillige år var et sådant samarbejde i tinget, at regeringen og regeringspartierne gav oppositionspartierne mulighed for gennem formandsbesættelsen i udvalgene at gennemføre det arbejde, som oppositionen gerne ville have fremmet. Det lå klart imellem os. For nogen tid skete der en ændring heri, idet regeringspartierne uden at meddele os det tog denne mulighed fra os og selv ville have formandspladserne også i de udvalg, der behandler de af oppositionen fremsatte forslag. For et par måneder eller måske mere siden kom den højtærede statsminister til mig og sagde, at nu havde han ændret anskuelse, og at nu ville man vende tilbage til den gamle regel — den rimeligere regel, synes vi i hvert fald, og det vi har gjort i mange år her i tinget — at vi selv kunne lede det arbejde, som vi ønskede gennemført af tinget, hvis vi kunne få tilstrækkelig tilslutning dertil. Jeg sagde, at vi var meget tilfredse med denne udtalelse, og gik tilbage til mine venner og meddelte dem statsministerens beslutning, som jeg ikke havde anet noget om, men som jeg selvfølgelig kun var tilfreds med.

Dernæst fik vi for ikke lang tid siden en ny meddelelse, ikke fra den, vi havde

fået tilsagnet fra, statsministeren, men i et udvalg, at nu gjaldt det ikke mere, nu ønskede regeringen og flertallet ikke at give den indrømmelse til oppositionen, som vi altså gennem år havde fået.

Derfor er mit ganske enkle spørgsmål til statsministeren: det, der er sagt nu om en venlig indstilling over for oppositionen og forsøg på at forbedre arbejdsvilkårene for oppositionen, altså hjælpe oppositionen til at kunne virke efter sin hensigt, må jeg forstå det sådan, at vi nu for fjerde gang skal skifte om? Jeg ville være meget tilfreds, om det var tilfældet. Jeg har også mærket mig, at mange af de personer, som den højtærede statsminister har i sit høje ministerium nu, mange gange har talt om det samarbejdende folkestyre, så mon det ikke i hvert fald af de medlemmer af regeringen ville føles som en naturlig ting, at vi i dag fik et ganske klart svar på, om det er en indbydelse til et godt samarbejde på den måde, at vi vender tilbage til at få de udvalgsposter, som oppositionen tidligere gennem mange år havde, når det var dens egne forslag, der behandlede.

Edel Saunte: Som formand for valglovsudvalget vil jeg tillade mig at minde det ærede medlem hr. Poul Sørensen om, at man i udvalget allerede i februar måned var enig om, at hele spørgsmålet om kredsinddeling og en række andre problemer skulle behandles i valglovsudvalget i møder i løbet af sommeren. Det ærede medlem vil også erindre, at jeg forleden prøvede at få at vide af ham, hvornår det passede ham at møde, men at han ikke ønskede at give sig tid til at lade mig det vide, og så måtte jeg indkalde til møde en dag, jeg mente passede de øvrige medlemmer.

(Kort bemærkning).

Poul Sørensen: Må jeg blot føje til, at jeg har ingen erindring om, at vi har aftalt nogen arbejdsplan. Fra mit partis side har vi i hvert fald erklæret os villige til at forsøge at føre arbejdet videre, hvis det var noget fornuftigt og rimeligt, og det er vi stadig villige til. Jeg fik en henvendelse, ikke forleden dag, men i går, og jeg svarede, at jeg ikke kunne arbejde her i sommerferien. Det er ganske klart, at den form at